

Itxusuria

Megtalálta a sírt, az ereszről lecsepegő víz rajzolta vonalat követve. Letérdelt, a ruhájából elővett egy kis ásót és egy csákányt, amivel feltörte talaj sötét kérgét. A föld nedves, szivacsos darabokban terült szét, átható fa- és mohaillatot árasztva.

Óvatosan, centiméterenként távolította el a felső rétegeket, amíg rothadt fekete szövetfoszlányok kerültek elő a földdel keveredve.

Kézzel fejtette le az anyagot – fel lehetett ismerni, hogy egy pólya, – amely szétmállott, ahogy hozzáért, alóla viaszos szövet bukkant elő, abba tekerték a testet. Alig látszott az anyagot összetartó kötél, de nyomai éles rajzot hagytak. Eltávolította a kötél maradékát, amely porrá lett ujjai közt, és gyengéden végigsimította a szövetet: láthatlanban is kitalálta, hogy többször volt összetekerve. Ujjaival megfogta az anyag szélét és meghúzta a lepedőt, amely szétnyílt, mintha késsel vágták volna fel.

A csecsemő arccal lefelé feküdt, mint akit elringattak a földben, csontjai, akárcsak maga az anyag, jó állapotban voltak, még ha a Baztán sötét talaja be is színezte azokat.

Kinyújtotta a kezét – szinte teljesen betakarta a kis testet, a mellét a földnek nyomta és minden nehézség nélkül kirántotta a jobb karját; a kulcscsont enyhe roppanással tört össze, mintha sóhaj törne föl a sírból a váratlan rablás miatt. Hátrahőkölt és felállt, a csontokat a ruhája alá rejtette, majd egy utolsó pillantást vetett a sírra, és a lábával újra betemette a gödröt.

1.

A bíróságon alig lehetett levegőt kapni. Az eső nedvessége átította a kabátokat és párolgott, s ehhez hozzáadódott a folyosókat megtöltő, különböző termek előtt várakozó több száz ember lélegzete. Amaia kigombolta dzsekijét és üdvözölte Padua főhadnagyot, aki váltott néhány szót az őt kísérő nővel, majd arra kérte, menjen be terembe, és megkerülve a várakozókat, Amaiahoz lépett.

– Örülök, hogy látom, felügyelő. Hogy van? Nem voltam benne biztos, hogy velük lesz ma – pillantott Amaia domborodó hasára.

A felügyelő nő megérintette kezével a hasát, amely a terhesség utolsó szakaszáról tanúskodott.

– Nos, úgy néz ki, még kitart. Láttá Johana anyját?

– Igen, eléggé ideges. Bent várakozik a családja társaságában, nekem pedig most szóltak, hogy megérkezett a furgon, amiben Jasón Medinát szállították – szólt a lift felé indulva.

Amaia belépett a terembe, és letelepedett az egyik hátsó padba. Így is megfigyelhette Johana Márquez anyját, aki gyászruhájában még soványabbnak tűnt, mint a lánya temetésén. Mintha megérezte volna a felügyelő nő jelenlétét, az asszony megfordult és kurta biccentéssel üdvözölte. Amaia mosolyt próbált erőltetni arcára, miközben szemügyre vette az anya színtelen, zaklatott arckifejezését, amiért nem volt képes megvédeni a lányát attól a szörnyetegtől, akit saját maga hozott otthonába. A titkár

nekiállt felolvasni a beidézettek névsorát. Amaia figyelmét nem kerülte el a görcs, amely végigfutott az asszony arcán, amint meghallotta férje nevét.

– Jasón Medina – ismételte a titkár. – Jasón Medina.

Egy egyenruhás rendőr érkezett futva a terembe, a titkár fülébe súgott valamit, majd odahajolt a bíróhoz, aki meghallgatta, bólintott, odaszólította az ügyészt és az ügyvédet, pár szót szolt hozzájuk, majd felállt.

– A tárgyalást elhalasztjuk, és újból beidézzük Önöket, amennyiben szükség lesz rá – majd szó nélkül elhagyta a termet.

Johana anyja sikoltozni kezdett, miközben Amaiához fordult, válaszra várva.

– Ó, ne! – kiáltozott. – Miért?

A körülötte álló asszonyok hiába próbálták átölelni és megnyugtatni őt.

Az egyik rendőr Amaiához lépett.

– Salazar felügyelő, Padua főhadnagy kéri, hogy jöjjön át a cellákhoz.

Amint kilépett a liftből, észrevett egy csoport rendőrt, akik a mosdónál tolongtak. A felügyelőt kísérő őr intett, hogy menjen be. Egy rendőr és egy fogdai alkalmazott eltorzult arccal támaszkodott a falnak. Padua a helyiséget szemlélte: a WC-kezt elválasztó fal alatt egy vértócsa folyt szét és még nem alvadt meg. Amint meglátta a felügyelőt, félreállt.

– Szólt az őrnek, hogy mosdóba kell mennie. Látja, meg van bilincselve, de még így is képes volt elvágni a saját torkát. Minden nagyon gyorsan történt, a rendőr el se mozdult innen, csak hallotta a köhögését, belépett, de már késő volt.

Amaia előrelépett, hogy lássa a jelenetet. Jasón Medina a WC-kagylón ült, hátrahajtva a fejét. Mély vágás sötétlett a torkán. A vér átítatta ingét, akár egy vörös előke, lefolyt a lába között és mindent beszínezett, ami az útjába akadt. A test még meleg volt; a nemrég bekövetkezett halál szaga terjengett a levegőben.

– Mivel csinálta? – kérdezte Amaia, mivel nem látott semmilyen tárgyat a közelben.

– Snitzerrel. Ahogy elhagyta az ereje, az eszköz kiesett a kezéből és átgurult a másik WC-hez – szólt a rendőr, és kinyitotta a szomszéd fülke ajtaját.

– Hogyan hozhatta be? Fémből van, a detektornak jeleznie kellett volna.

– Nem ő volt, felügyelő. Nézze – mutatott az eszközre, – ha jobban megfigyeli, észreveszi, hogy a kés nyelén egy darab ragasztószalag maradt. Valaki nagyon igyekezett, hogy eljuttassa ide a snitzert, nyilván a vízvezetéken keresztül, és neki nem kellett mást tennie, mint kibontani a csomagolást.

Amaia felsóhajtott.

– És ez még nem minden – szólt Padua komoran. – Ez kandikált ki a dzsekije zsebéből – mutatott fel kesztyűs kezével egy fehér borítékot.

– Az öngyilkos hátrahagyott levele – tételezte fel Amaia.

– Nem éppen – nyújtott át Padua egy pár kesztyűt és az irományt. – És Önnek szól.

– Nekem? – képedt el Amaia.

Felhúzta a kesztyűt és átvette a borítékot.

– Megengedi?

– Persze.

A boríték nem volt erősen leragasztva, ezért könnyedén kinyílt. Egy fehér cetli volt benne, amelynek közepére egyetlen szót írtak:

"Tarttalo".

Amaia erős rúgást érzett a hasában, és visszafojtotta lélegzetét, hogy leplezze fájdalmát. Megbizonyosodott arról, hogy a papír másik oldala üres, majd visszaadta Paduának.

– Mit jelent?

– Azt reméltem, Ön tudja.

– Fogalmam sincs, főhadnagy, nem sokat mond nekem – felelte Amaia kissé zavartan.

– A tartalo mitikus lény, ugye?

–Hát... igen, ha jól emlékszem, egy küklopsz a görög-római, illetve a baszk mitológiából. Mire céloz?

– Ön a basajaún-ügyön dolgozott, akit szintén a mitológiából ismerünk; most pedig Johana Márquez gyilkosa, aki beismerő vallomást tett, és aki annak idején megkísérelte imitálni a basajaún bűncselekményét, hogy eltüntesse a saját tettének nyomait, nos ő most öngyilkosságot követ el és hagy Önnek egy cetlit, amire azt írja: "Tartalo". Ne mondja, hogy ez legalábbis nem kelti fel az érdeklődését.

– Persze, elismerem, hogy érdekes, – sóhajtott fel Amaia. – Ugyanakkor már minden kétséget kizáróan megállapítottuk, hogy Jasón Medina megerőszakolta és megölte a mostohalányát, és azt követően eléggé amatőr módon megpróbálta imitálni a basajaún tettét. Ezenkívül mindent részleteiben beismert. Arra céloz, hogy talán nem ő hagyta itt az üzenetet?

– Semmi kétség afelől, hogy ő volt – szólt Padua, és idegesen rápillantott a holttestre,

– de az a csonkító dolog, továbbá a lány csontjai, amelyekre Arri Zaharban találtak rá, most pedig ez... Azt reméltem, Ön tudja értelmezni...

– Fogalmam sincs, mindez mit jelenthet, és azt se, miért hoztam intézi a kérdést.

Padua felsóhajtott; figyelmét nem kerülte el Amaia arckifejezése.

– Értem, felügyelő.